

GYÖRGY ATTILA

Város, templomokkal és szilvapálinkával

Tegnap este, ahogy az utolsó útkereszteződéshez értem, kialudt a sarkon álló lámpa. Úgy, ahogyan kialudt tegnapelőtt este is, s ahogyan ma éjszaka, és holnap is kialszik mihelyt elhaladok alatta. Pislákolás nélkül, hirtelen s mintha fény helyett sötétséget árasztana, úgy borul az árnyék az imént még világos útszakaszra. Eddig mindössze egyetlen alkalommal nem aludt ki: akkor azonban egy lánnyal voltam, s éppen felhívtam figyelmét a furcsa jelenségre, így minden oka megvolt rá, hogy égve maradjon. A jelek szerint ez egy érzékeny és öntudatos halogénlámpa, ami végső soron nem csodálatosabb, mint maga a tény, hogy egyáltalán létezik olyan, mint villanyvilágítás. Ott, ahol élek, ezt szemlátomást mai napig nem szokták meg, az emberek kissé idegesen és idegenkedve bánnak a villamos energiával és fordítva. Egyik ismerősöm éjszakánként a szomszédos építőtelep gépeinek kábeleit metéli szét valami kaján örömmel, egy másik pedig, mihelyt végleg elege lett a természetes és mesterséges világításból egyaránt, csinos kis villamoszékot eszkábált össze magának. Azóta már az örök világosság fényeskedik neki. Halálának pillanatában, bizonyos rövidzárlat, vagy más okkult természetű ügy következtében, a negyed villanyvilágítás nélkül maradt, mindenhol kialudtak a lámpák. Ennek következtében, egy ideig a sarki lámpa kapcsán is valami ehhez hasonlóra gyanakodtam, – azonban, mint utóbb kiderült, ennek kevésbé morbid, és sokkal mélyebb okai vannak. A csodálatos lámpaoszlop ugyanis a város életét meghatározó erővonalak egyikén áll, egyenes összeköttetésben más, hasonló rejtélyes és befolyásos objektumokkal, például

a templomokkal. Amelyekkel kapcsolatban mindig is furcsa sejtelmeim voltak, na persze, nem a templomokkal úgy általában – itt csak a város templomaira gondolok. Naiv szemlélő számára sem külsőre, sem belsőre nincs bennük semmi különlegesség: ott állnak a város különböző pontjain, és pont olyanok, mint általában a templomok. Csak éppen elhelyezésük furcsa, jobban mondva furcsán logikus. A város térképének némi tanulmányozása után feltűnik, hogy jól meghatározott, szigorú rendben vannak elhelyezve. Nem mind-egyik, csupán a katolikus templomok és intézményeik – illetve lehet, a többi is, én azonban katolikus vagyok, a többit csak méricskélje más. A tulajdonképpeni város, ugyanis, az „aranykorszakban” épített betontelegeket leszámítva egy andráskereszt szárai között fekszik, amely kereszt szárait templomok alkotják. A kereszt egyik szárát a várost uraló dombon fekvő három kápolnát, a patinás katolikus gimnáziumot és a városi templomot összekötő egyenes képezi, a másik szár ugyancsak egy kápolnát, a híres kegyhelyet, és a

helyi várat köti össze. A kereszt nagyobbik nyílásában terül el a város, kisebb nyílásában a település, amelyből kinőtte magát. Ezen belül az említett épületek meglehetősen pontos, egyenlő szárú háromszögeket formáznak, amelyek újabb elmélkedésre szolgáltatnának okot, mi azonban elégedjünk meg azzal, hogy a város történetét meghatározó templom, bár és iskola egyúttal szigorú földrajzi koordinátákba is fogja azt. Ez pedig már így egymagában is fura, és kissé misztikus hangulatot kölcsönöz a helynek, arról nem is beszélve, hogy a kereszt metszéspontjában emelkedő tömbház negyedik emeletén rejtett, értékes kincs lapul, tételesen

egy demizson szilvapálinka. Mintegy negyven liter kitűnő, első osztályú szilvapálinka rejtezik e helyen, amely egy barátom szerint csodálatos hatásokkal bír. Nem mindenkinek adatik meg ezen szilvapálinkát megízlelni: igazából talán említett barátomon kívül soha senki nem ízlelhette meg, létezése azonban bizonyosság, és valóban természetfölötti illatát már többször is érezhettük szerencsés barátunk közvetítése által. A mondottak szerint ezen szilvapálinka nagylelkűvé, ünnepélyessé, és szeretetreméltóvá tesz, ezen hatások elmúlta után pedig nem okoz másnapossági tüneteket. Természetesen, mint minden kincznek, a hírneves szilvapálinkának is boldog tulajdonosai vannak: azonban, mivel a boldogság mindenkor tudatlansággal párosul, – ők nincsenek tudatában a demizsonban rejlő elixír varázslatos hatásának, mi több, nem is fogyasztanak belőle. Ilyenformán a csodálatos nedű egyetlen haszonélvezője szóban forgó barátunk marad, aki heti két fél literben számolva még kilenc hónapig részeshet belőle, amikor is minden valószínűség szerint végleg átszellemül, és legendává válik, akár a mesés szilvapálinka.

Mindez pedig vélhetően azon napok egyikén fog bekövetkezni, mikor ismét terjengni kezd a városban az átható halálszag. A város nevezetességei közé tartozik az is, hogy időnként, néhány napig megüli a várost a sűrű, halálszagú köd, mely minden létezőnek az elmúlást juttatja eszébe, akár a sarki lámpa – ez ellen pedig csak bizonyos szilvapálinka nyújthat védelmet. Az igazsághoz tartozik az is, hogy ezen rejtélyesnek tűnő köd nem más, mint a város mellett fekvő mező alatt húzódó, időnként meggyulladó tőzeg füstje. Ilyenkor ugrásszerűen megemelkedik a helyi kocsimák forgalma és bevétele, s a szokottnál többen látogatják a templomokat is, s mint Léstyán úr, egy másik kedves barátom állítja, a föld ezen kigőzölgése okozza a város rettenetes, unalmas hétvégeit, melyek idő előtt megöregítik az embert, és konzervatív hajlamokat oltanak a polgárokba. Ami egyébként teljességgel helyénvaló, másként nem is lehetne létezni ebben a városban, melynek létét örökre meghatározták a templomok és a szilvapálinka, s mely minden bizonnal egy szép napon minden átmenet nélkül kihuny, akár az utcasarki lámpa, mikor alája lépünk. S végső soron ez sem lesz csodálatosabb, mint maga a tény, hogy egyáltalán létezett.

A szerzők adatai:

BENŐ ATTILA: 1968-ban született Marosvásárhelyen, 1995-ben végzett a kolozsvári egyetem magyar–angol szakán. Kötete: *Csonkalkitka* címmel 1995-ben jelent meg a Kriterion gondozásában. Jelenleg Marosvásárhelyen tanár.

DEMÉNY PÉTER: 1972-ben született Kolozsváron, 1995-ben végzett ugyanott, magyar–román szakon. Kötete: *Ikarosz imája* címmel 1994-ben jelent meg a marosvásárhelyi Mentor Kiadónál. A Kriterion (Polis) szerkesztője.

FEKETE VINCE: 1965-ben született Kézdivásárhelyen, 1994-ben végzett a kolozsvári bölcsészkar magyar–oroszlakán. Verseskötetei: *Parázkönyv*, 1995. Erdélyi Híradó Könyvkiadó és *Útköz* 1996. Mentor Kiadó. A kolozsvári Helikon és az Előretolt Helyőrség szerkesztője.

KIRÁLY FARKAS: 1971. május 7-én született Kolozsváron. Írásai a Helikonban, a Jelenlétben, az Előretolt Helyőrségben és a Zabhegyezőben jelent meg.

LAKATOS MIHÁLY: 1964-ben született Székelyudvarhelyen, 1995-ben végzett a szegedi JATE bölcsészkarán, magyar–francia szakon. Prózakötete: *Előjáték* címmel 1995-ben jelent meg a Mentor Kiadó gondozásában. Jelenleg a JATE doktorandusza.

LÁSZLÓ NOÉMI: 1973-ban született Kolozsváron, verseskötete *Nonó* címmel 1995-ben jelent meg az Erdélyi Híradónál. Végzős bölcsészhallgató Kolozsváron.

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ: 1972, Lövéte. Másodéves magyar–román szakos hallgató Kolozsváron. Versei jelentek meg a Helikon (Serény Múmia), Előretolt Helyőrség és Látó hasábjain.

ORBÁN JÁNOS DÉNES: 1973-ban született Brassóban. Verseskötete *Hümériáda* címmel 1995-ben jelent meg az Erdélyi Híradónál. Végzős bölcsészhallgató Kolozsváron, az Előretolt Helyőrség főszerkesztője.

SÁNTHA ATTILA: 1968-ban született Kézdivásárhelyen. Verseskönyve *Münchhausen báró csodálatos versei* címmel 1995-ben jelent meg az Erdélyi Híradónál. Tanársegéd a kolozsvári egyetemen és az Előretolt Helyőrség felelős szerkesztője.